

en stor Misforstaaelse fra Præsternes Side, naar de tro, at de ved dette Lovforslag ville blive befriede for saadanne vanskelige, pinlige og samvittigsbesværende Spørgsmaal. Tværtimod! Jeg skal straks berøre dette lidt nærmere, men først vil jeg sige, at det, der for mig er Hovedsagen, og hvorfor jeg afgjort er imod dette Forslag, er det, der udførlig berøres af det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Krabbe), nemlig, at man betager Folkekirkens Medlemmer deres Ret til at kræve kirkelig Vielse, og at man gør det afhængigt af den enkelte Præst vilkaarlige Skøn, om de kunne blive kirkelig viede. Man vil sige: Ja, men det er ikke Tilfældet, de kunne jo gaa til en anden Præst, naar deres egen Præst nægter det; jeg opfatter i alt Fald Lovforslaget saaledes, at det er Meningen. Men saa vil jeg dog spørge: Er det da ikke langt værre end det, som det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm) dolerede over? Han fandt det strengt og håardt, at Personer, der ønskede sig positivt fritagne for kirkelig Vielse, kun kunne opnaa dette ved at melde sig ud af Folkekirken, men er det dog ikke langt haardere at fastsætte, at Personer, der positivt ønske kirkelig Vielse, skulle gaa polsk Tiggengang Landet rundt fra Præst til Præst for at faa det, og det med det Stempel paa sig fra den første Præst, der jo kender dem, at de ikke ere værdige til at faa kirkelig Vielse? Jeg for mit Vedkommende ønsker ikke at være med til at lægge en saa vidtgaende Myndighed i Præsternes Haand, og jeg ønsker det allermindst i vore Dage, da der hos ikke faa Præster har vist sig en Dømmesyge, som efter min Mening er lidet forenelig med Kristendommens Aand, og som har givet sig lidet tiltalende Udslag ved forskellige Lejligheder. Jeg miskender selvfølgelig ikke, at de paagældende have handlet efter deres Overbevisning om, hvad der var det rette, men jeg kan saa lidt anerkende dette for virkelig at være det rette, at jeg ikke vilde føle mig beroliget ved, at Medborgeres Skæbne i saa Henseende henvistes til deres ensidige Afgørelse. Og dersom der er Tale om Rekurs derfra til en højere Myndighed, til Kultus-

ministeriet, holder jeg mig ganske til, hvad der af den sidste ærede Taler (N. J. Larsen) blev udtalt derom. Jeg tror, at dette er en for begge Parter lidet betryggende Vej, og i ethvert Tilfælde maa det jo erkendes, at dersom Kultusministeriet definitivt kan paalægge en Præst at foretage den kirkelige Vielse, som han har nægtet at foretage, giver dette Lovforslag jo aldeles ikke den Befrielse, som det synes at sigte paa. Jeg tror og vender tilbage dertil, at det ogsaa er en Misforstaaelse fra Præsternes egen Side, naar de tro, at de ved en saadan Frihed ville blive fritagne for det Tryk og den Besværing, de nu føle ved at skulle foretage visse Vielser. Jeg kan meget godt erkende, at det for en samvittighedsfuld og nidkær Præst kan være trykkende og pinligt at skulle give Kirkens Velsignelse til et Ægtepar, som efter hans Mening ikke er værdigt dertil, men han gør det dog, fordi det er Loven, der byder det, og fordi det er hans Embedspligt. Men hvorledes vil han blive stillet, naar han faar den Frihed, dette Lovforslag giver? Saa bliver det hans egen Samvittigheds Sag at afgøre i hvert enkelt Tilfælde, om han tør tilbyde kirkelig Vielse eller ikke. Hvor vil han saa trække Grænsen? Vil der saa ikke opkomme netop mange kvalfulde, pinlige Samvittighedsspørgsmaal for ham? Der er et Ægteskab, hvor han godt ved, at Manden gifter sig for Penges Skyld og Bruden for at opnaa en vis social Stilling — er det et Ægteskab, han kan give den kirkelige Vielse? Af den Art Spørgsmaal vil der rejse sig grumme mange, hvor det er overordentlig vanskeligt at drage den rette Grænse for en samvittighedsfuld Mand, og hvor han ikke som nu kan slaa sig til Ro med den Bevidsthed, at han opfylder sin Embedspligt og handler efter Loven, naar han i det paagældende Tilfælde enten har viet dem, hvor han ikke burde vie dem, eller afvist dem, hvor det dog var haardt og ubilligt at afvise dem. — Jeg tror saaledes, at dette Forslag, dersom det blev til Lov, paa ingen Maade vilde blive en saadan Frigørelse og en saadan Lettelse for Præsterne, som det maaske ved en overfladisk Betragtning af Forholdene ved første Øjekast kan se ud til. Jeg tror, man maa